

1. Публичното право на Областта; 2. права на гражданитѣ; 3. за генералъ-губернатора; 4. за централното управление на областта; 5. за Областното събрание; 6. подразделения на областта и тѣхното управление; 7. финанси; 8. земледѣлие, търговия и общи сгради; 9. сѣдебни власти; 10. вѣрослужение; 11. народно просвѣщение; 12. мѣстна милиция; 13. жендармерия; 14. устройство на поземелната собственост; 15. законни условия на публичнитѣ чиновници.— Като изключимъ главитѣ XII и XIII, ни единъ членъ отъ тоя уставъ не можеше да се промѣни отъ мѣстната законодателна власть, безъ да стане едно предварително споразумение между Високата Порта и другитѣ Велики сили, които бѣха подписали Берлинския договоръ. Освенъ Орг. уставъ, Международната комисия бѣ изработила и други разпореждания, които тя нарече притурки на Устава и които бѣха на брой 13. Тѣ носѣха характеръ на обикновени закони и можеха да се измѣняватъ отъ областното законодателно тѣло. Тѣ бѣха, обаче, една полезна работа за страната, тъй като въ първо време Областното събрание бѣ претрупано съ толкова много работа, че му липсваше материялна възможност да създаде нови закони, съобразни съ принципитѣ, положени въ Органическия уставъ. А тия принципи бѣха твърде разнообразни и сѣвсемъ различни отъ ония, които се практикуваха въ Отоманската Империя. Централното управление на страната бѣ раздѣлено на 6 клона, наречени дирекции, или министерства. Тѣ се ръководѣха отъ 6 главни администратори: 1. на вътрешнитѣ дѣла; 2. на правосъдието; 3. на финанситѣ; 4. на земледѣлието, търговията и общитѣ сгради; 5. на народното просвѣщение; 6. на милицията и жендармерията. Тия 6 главни администратори съставляваха тъй наречения частенъ съветъ на генералъ-губернатора, и той си даваше мнението върху всѣка работа и всѣки въпросъ отъ общъ интересъ, за които генералъ-губернаторътъ считаше за нужно да се допита. За вземениѣ решения, обаче, по Органическия уставъ, отговорността носѣше генералъ губернаторътъ, а не директоритѣ. Органическиятъ уставъ уреждаше не само начина на управлението, но засѣгаше и нѣкои религиозни и стопански установления. Тѣ можеха да се приложатъ по-лесно чрезъ авторитета на една Международна комисия, отколкото чрезъ законодателството на едно областно събрание.

Комисията, която изработи Органическия уставъ и неговитѣ притурки, имаше една твърде деликатна и мъчна задача. Отъ една страна тя трѣбваше да има предъ видъ, че новосъздадената област Източна Румелия се намира, споредъ Берлинския до-